

sel aial toito tarwita; agga sojemal aial
nemmad iggapääw tahhawad ommad kōh-
hud tās sada. Kida siis lojat, mo
hing! Sest Ma on iggapääw tās
usi pārrandus si.

Lis same weel monne sannaga senna jure, et
Loja ka tahhab omma lodud asjade illoga inni-
mest rõmustada, ja nendagi omma au kuluta-
da. Kewwade orras, heina ja karjama haljan-
dawad, ja puud õitsewad, ning mollemad so
filma rõmustawad. Wasta surwe teine sug-
gu lillesid teise järtele ühtepuhko rohomaad,
kui illusa kirjo fuega katmas, ja omma mag-
gusa haisoga ümberkaudsed kōhad taitmas;
teine willi weab jo rugek, teine alles haljas;
ning kuhho agaa watad, seält filmale rõmo-
nāggemist pakkutakse. Wikkati ja sirp sedda
illo aega mõda wāhhendawad; agga siis
uus orras ta filmale lustiks; süggise wast
monned lilled ommad õied lahtilõwad; siis
ka õun, pāhkel ja marri, puu ja pōõsa
kūles elkimas; siis muist lehed jo lõwad
kolletama ja punnama, muist haljad weel,

et ikka filmal middagi uut rõmustajat asja
nāhha. Salwelgi okkas mets haljandab ikka;
ning keik loom ühtepuhko kutsub ja maenit-
seb: Maitse ja wadage, et Jeho-
wa hea on!

3.

Rohtudel, wiljal, puudel, ehk mis muud
maast tārkab ja kaswab, ennamiste rohke
siggidus sees, kuidas igga tōhhelepannia ma-
mees issegi teab. Tuhhat seemne-irwa üh-
hest ainsast rohust, ni kawa kui temma ello
kestab: — sedda ehk monni ütseb liaks olle-
wad. Tōõsi ka et igga maastkaswaja loom
ni paljo ei kanna. Dimmeti ep olle se weel
ei polegi üllem siggidus mis leitakse. Loeme
sedda parrajaks wiljawoeks, kui rukki külwiist
kuus semet salwe korjame, ning õlles ka
leiba kül, kui armas Jummal wōttaks wil-
jokest igga aasta ülle meie Ma nigi roh-
keste õnnistada. Agga kui igga irwike, mis
sa külwad, peaks minnema ja jama, ja ühhe
ainsagi kõrre, tātē peaga otsas, walmista-